

Revolta al món de la cultura

Per **Joan Vila i Boix** - 8 de novembre de 2016

PAAC

Ahir dotze associacions del món cultural a Catalunya van presentar **un manifest** per denunciar la situació d'abandó que viu el sector. La síntesi és clara: En Comú ha relegat les polítiques culturals als seus socis de la vella política i la Generalitat de Catalunya té un conseller que no sembla estimat entre els seus col·legues. Tot aquest malestar s'ha condensat, s'ha anat evaporant, s'ha destil·lat. Com en tota causa, hi ha hagut profetes. Entre ells l'expresident de l'Associació de crítics d'art de Catalunya (ACCA), que ja va oposar-se a l'establishment de Ferran Mascarell, però ara s'ha explicitat. Hi ha un manifest i soldats preparats per anar a la batalla.

Entro al Centre de Documentació del MACBA. Les figures negres, les parets blanques i un taló verd emmarquen l'escena. Es llegeixen les exigències. Les reclamacions són de mínims. No hi ha màxims, la revolució haurà d'esperar. Es dirigeixen a la conselleria, exigint sentit comú, planificació i unes polítiques culturals clares. Així com més interacció amb les associacions de professionals. A l'Ajuntament de Barcelona se li demana acabar amb els grans festivals i apostar per la cultura lligada al ciutadà com a element de pensament crític i interacció social. També deixar d'aplicar mesures neoliberals i, fer contractes decents als treballadors dels museus. Hom es sent

abandonat per l'administració. Vuit anys de crisi han fet arribar al món de la cultura a aquesta situació.

Els treballadors avisen que hi haurà més accions, la tropa està preparada. Després de dues o tres preguntes s'aixeca la sessió. Tothom es posa a parlar en petits grups, estem en un vernisatge. En lloc de quadres hi ha exigències polítiques.

Les exigències, les condicions per la rendició, són clares. Aturar les polítiques neoliberals de l'administració i deixar de tenir la cultura abandonada. No es proposa, s'analitza a la lleugera els problemes del món de la cultura. És evident el que es proposa s'hauria d'aplicar, de fet, es podria aplicar ipso facto. En una estranya paradoxa l'ACCA signa el manifest. Entre els membres d'aquesta associació hi ha directors de museus, ells no tenen capacitat per abandonar les empreses que "ofereixen contractes deplorables" als treballadors dels museus? Pilar Vélez i Ferran Berlenbit formen part de l'ACCA, alhora que dirigeixen grans centres culturals d'aquesta ciutat. Ells ho poden fer, l'aplicaran? Les contradiccions del manifest no superen una segona lectura. El que s'exigeix a uns no es reclama als altres. Els problemes estatals no es mencionen. L'enemic habita a casa i es personifica en la figura de Collboni.

Les preguntes són lícites i la situació greu. Però la pregunta que ens hem de fer és: hi ha una capacitat real d'acció per part del sector cultural? Tots els manifestos són escuts de l'acció política, pressuposen una acció posterior igual o superior al mateix manifest. Penso això sortint del White-cub, de la sala del MACBA on hi ha hagut la roda de premsa. Dins del cap em balla la inacció, les exigències i les conclusions del manifest. Llavors penso en Berthol Brecht, Vladimir Mayacovski; penso que la cultura no és un mirall, que és un martell. Penso en les crides a l'art com a element crític i en els mínims que es demanen. Però en el fons penso: quan els amos canvien, els servents que deixen de rebre els favors sempre es queixen.